

Men han är snäll. När han är nykter.

Jag söker av hissväggarna. Ingenting nytt, inte ens ett tuggummi. Doften är den samma också. Det är skönt att saker är som de ska vara. Med nyckeln i handen öppnar jag hissdörren. Våning fem, sväng till vänster och här bor jag. Mamma är inte hemma. Hon kommer om några timmar. Hon har varit hos mormor i Norrland. Morfar är sjuk. Alla syskonen har samlats denna helg för att ta farväl av honom för han kan dö när som helst, säger mormor. Jag vet att mamma inte tycker om att säga hejdå. Hon skulle helst slippa men det går inte att säga nej till henne. När hon sätter igång gör man som hon säger. Jag har sovit hos Gujja och Christian inatt. Han är knäpp. Och bossig. Min syrra gör alltid som han säger. Precis som alla gör som mormor säger. Varför kan inte jag få följa med? Du är för liten. Vadå, jag är faktiskt nio. Nu är det bara så att du får vara själv i två nätter och sen bor du hos Ann-Louise en natt och Gujja en natt, så pratar vi inte mer om det. Men mamma… Sluta bråka annars får du åka till din pappa. Jag tystnar.

Sjutillhållarlåset är inte låst. Säg inte att han är hemma. Jag vill inte att han ska vara här. När mamma är borta ska han också vara det. Så har vi sagt. Det brukar fungera. Jag kommer in i hallen och fattar genast att något är fel. Min cykel är borta. Det luktar konstigt också. Det knyter sig i magen. Försiktigt går jag in i lägenheten. Någoting kilar förbi. Knubbis. Varför är han ute och springer? Jag rusar efter, svänger vänster in mot matplatsen och köket. Tvärstannar. Han skulle ju inte vara här. Men där sitter han eller rättare sagt halvligger över bordet och sover. Men hur ser det ut? Åh, vad äckligt. Nej fy. Bordet är täckt med gammal mat och spyor, glas, tallrikar, burkar och flaskor och små vita tabletter. Det ligger en stor spya på golvet också. Knubbisen piper till och jag lyckas fånga honom. Jag måste byta vatten och ge honom mat. In i buren med dig. Jag går in i badrummet och fyller på vatten. Vägrar gå förbi honom och in i köket. Som tur är har jag hans mat på mitt rum.

Cykeln är borta. Plånboken, spargrisen och min Walkman också. Min gamla radio är kvar. Jag känner hur arg jag håller på att bli. Det går inte att lita på någon. Mamma lovade att hon skulle kräva tillbaka hans nyckel. Jag hör honom. Han stönar och mumlar. Snabbt stänger jag dörren. För sent. Han har sett mig.

- Du, kom hit va.

Jag svarar inte.

- Hör du vad jag säger. Kom hit.

Om jag blundar kanske han försvinner. Han måste ha rest sig för han välter stolen.

- Fan också. Kom hit nu. Jag vet att du är där.

Steg närmar sig.

- Nähä, då får jag väl komma och hämta dig.

Jag smäller upp dörren och försöker smita förbi honom.

- Änä. Försök inte.

Jag skriker när han tar tag i mitt hår. Jag skriker igen när knycken får mitt ansikte att smälla in i väggen. Precis i kanten mellan lilla och stora hallväggen. Det rinner något varmt från pannan ner i ögonen. Det rinner något från näsan in i munnen.

- Helvete också. Ungjävel. Nu ska du städa upp här innan din mamma kommer.

Han vänder på mig och får syn på mitt ansikte.

- Ånej.

Han släpper mitt hår och tar ett steg tillbaka. Jag rusar förbi honom in i badrummet och låser dörren. Han går fram och tillbaka i hallen, muttrar och svär. Jag tittar på klockan. Mamma kommer om tre timmar. Om inte tåget är försenat. Jag kan sitta här i tre timmar. Inga problem. Jag går inte ut oavsett vad som händer förrän hon är hemma igen. Det är tyst. Vad gör han? Jag tassar bort till vasken och tittar mig i spegeln. Halva ansiktet är blodigt. Jag tar en handduk och blöter den. Försöker torka bort det värsta. Passar på att dricka lite. Då hör jag att det raspar. Jag kastar mig mot dörren och håller emot. Han har hämtat en kniv och försöker öppna låset.

- Kom ut nu så vi får snacka va.

Aldrig.

- Ja men sitt där då för fan. Jag sticker.

Bra. Men om du tror att du kan lura mig har du fel. Jag gick på det där en gång, aldrig mer. Det är bara tre timmar kvar. Jag kan stå här i tre timmar och hålla emot.

- Kan du inte öppna och komma ut?

Glöm det. Jag hör honom gå bort. Jag springer bort och hämtar pallen. Skönare att sitta i tre timmar än stå.

- Nu sticker jag.

Äntligen. Dörren öppnas och smäller igen. Hissen kommer. Jag har fortfarande nycklarna i fickan. Jag skulle kanske kunna hinna låsa sjutillhållaren. Jag hör hissdörren stängas och börja röra på sig. Jag vet fortfarande inte om han luras. Bäst att vänta en stund till. En stund blir en halvtimme. Han har gått. Jag går ut och låser och låter nyckeln sitta i. Snart kommer mamma. Jag hämtar kudde och täcke och lägger mig i hallen.

Det rasslar i låset. Jag far upp och tittar i ögat. Det är mamma. Snabbt öppnar jag. Hon tittar förvånad på mig först, sen blir hon alldeles stel i ansiktet.

- Vad har hänt?

- Valter.

- Va? Han skulle inte vara här.

- Men det var han. Min cykel är borta. Andra saker till och köket är helt kvaddat. Han var här när jag kom hem. Sen gick han.

Hon puttar undan mig och svänger in mot matrummet. Precis som jag tvärstannar hon.

- När gick han?

Varför är det viktigt?

- För två timmar sen.

- Sa han var han skulle?

- Nä.

- Va han full?

- Inte så full. Mer bakfull, tror jag. Han luktade skit illa.

- Vad hände med ditt ansikte?

- Han smällde det in i väggen. Där.

Jag pekar och ser att det finns lite blod på tapeten.

- Varför gjorde han så?
- För att jag inte ville städa upp hans spyor. Han tog tag i mitt hår och…
- Så du sa emot honom? Har jag inte sagt att du inte ska göra så?
- Vill du att jag ska torka upp hans spyor.
- Bättre det än att bli slagen kanske?
- Men mamma…
- Du skulle ha åkt till din pappa.
- Måste jag gå till skolan imorron?
- Klart du ska. Jag har inget med detta att göra. Flytta dig nu.

Jag tar mina sängkläder och går in på mitt rum och stänger dörren. Jag hör henne gå omkring och muttra. Inte hennes fel. Han ska få, vänta bara. Fan va här ser ut. Komma hem till detta. Var fick han pengarna ifrån? Jag trycker kudden över ansiktet och blundar hårt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erika H med Poeter.se id #9814 innehar upphovsrätten